

PRVNÍ KAPITOLA

„Takže to bude asi všechno,“ řekl Joel a nakoukl do dveří našeho bytu. Oči mu tékaly, jako by si chtěl uložit do paměti každý detail dvouposchodového newyorského domu z přelomu století, toho, který jsme koupili před pěti lety a opravili – ještě ve šťastnějších dobách. Byla to podívaná: vstup s elegantním obloukem, stará krbová římsa, kterou jsme objevili v jednom starožitnictví v Connecticutu a odvezli si ji domů jako poklad, pestré stěny v jídelně. Dlouho jsme si lámali hlavu nad tím, jakou barvou je vymalovat, ale nakonec jsme se rozhodli pro cihlově červenou, v nostalgickém a zároveň trochu dráždivém odstínu, tak trochu jako naše manželství. Jakmile byla na stěnách, Joel měl pocit, že je moc oranžová. Podle mě byla perfektní.

Naše pohledy se na vteřinu střetly, ale rychle jsem sklopila oči ke strojku ve své ruce, mechanicky z něj vyškubla poslední kus lepicí pásky a honem jsem zalepila poslední krabici s Joelovými věcmi, pro které si tehdy ráno přišel. „Počkej,“ zarazila jsem ho, protože jsem si vzpomněla, že jsem v jedné z teď už zalepených krabic zahlédla knížku vázanou v modré kůži. Vyčítavě jsem k němu vzhledla. „Nevzal sis moje vydání *Roků milosti*?“

Ten román jsem si koupila před šesti lety během našich líbánek na Tahiti, ale nebyla to vzpomínka na naši cestu, kterou jsem si díky jejím zašlým stránkám chtěla uchovat. Teď už se nikdy nedozvím, jak tenhle vítěz Pulitzerovy ceny z roku 1931 od Margaret Ayer Barnesové skončil v zaprášené knihovničce tamního letoviska, ale když jsem ho vytáhla z police a rozlomila jeho křehký hřbet, srdce se mi sevřelo nevysvětlitelným pocitem shledání s něčím velmi blízkým a známým. Dojímavý příběh vyprávěný na jeho stránkách o lásce, ztrátě a smíření, o tajných vášních a tíži důvěrných myšlenek navždy změnil můj pohled na vlastní psaní. Možná dokonce mohl za to, že jsem psát *přestala*. Joel tu knihu nikdy nečetl a já za to byla ráda. Byla příliš intimní a já se o ni nechtěla dělit. Viděla jsem v ní svůj vlastní, nikdy nenapsaný deník.

Joel sledoval, jak jsem odloupala pásku z krabice, otevřela ji a zalovila v ní, až jsem ten starý román našla. A pak jsem si s pocitem citového vyčerpání povzdechla.

„Promiň,“ řekl rozpačitě. „Nedošlo mi, žes –“

Nedocházela mu o mně spousta věcí. Pevně jsem knihu sevřela a pak jsem přikývla a krabici zase zalepila. „Tak teď už to asi bude všechno,“ řekla jsem a vstala.

Opatrně se po mně podíval a tentokrát jsem mu pohled oplatila. Ještě několik hodin, aspoň dokud odpoledne nepodepíšu rozvodové papíry, bude mým manželem. A přesto nebylo snadné podívat se do jeho tmavohnědých očí s vědomím, že muž, za kterého jsem se provdala, mě opouští, a kvůli někomu jinému. *Jak jsme se dostali až sem?*

Scéna našeho konce mi proběhla před očima jako tragický film, tak jako už milionkrát od chvíle, co jsme

se rozešli. Odehrála se jednoho deštivého pondělního listopadového rána. Zrovna jsem chystala jeho oblíbená smažená vejce utopená v tabasku, když mi řekl o Stephanie. O tom, jak ho umí rozesmát. Jak ho chápe. Jak jsou *propojení*. Představila jsem si dva spojené kousky lega a otřásla jsem se nad tím. Je to legrační; kdykoli si na to ráno vzpomenu, cítím v nose spálená vejce a tabasko. Kdybych tušila, že takhle bude smrdět konec mého manželství, radši bych usmažila lívance.

Znovu jsem se podívala Joelovi do tváře. Oči měl smutné a nejisté. Věděla jsem, že kdybych se zvedla a vrhla se mu do náruče, možná by mě objal s láskou kajícího manžela, který neodejde, který neukončí naše manželství. Ale řekla jsem si ne. Stalo se. O našem osudu už bylo rozhodnuto. „Sbohem, Joeli,“ řekla jsem. Moje srdce by si ho možná rádo podrželo, ale můj rozum věděl, co je třeba. Joel musel odejít.

Zatvářil se dotčeně. „Emily, já –“

Stál snad o odpuštění? O druhou šanci? Těžko říct. Zvedla jsem ruku, jako bych ho chtěla zarazit. „Sbohem,“ zopakovala jsem s úsilím.

Vážně přikývl a pak se otočil ke dveřím. Zavřela jsem oči a poslouchala, jak za sebou tiše zavřel dveře. Zamkl je zvenčí a nad tím gestem mě bodlo u srdce. *Pořád mu na mě záleží...* Nebo aspoň na mém bezpečí. Potřásla jsem hlavou a připomněla si, že musím vyměnit zámky, a pak jsem naslouchala, jak jeho kroky slábly, až nakonec úplně zanikly v hluku z ulice.

O něco později mi zazvonil telefon, a když jsem vstala a šla ho zvednout, uvědomila jsem si, že jsem od Joelova odchodu seděla na podlaze začená do *Roků milosti*.

Uběhla mezitím minuta? Nebo hodina?

„Tak jdeš?“ Byla to Annabelle, má nejlepší kamarádka. „Slíbilas mi, že svoje rozvodové papíry nebudeš podepisovat sama.“

Zmateně jsem se podívala na hodiny. „Promiň, Annie,“ omlouvala jsem se, zatímco jsem hledala klíče a pak i obávanou úřední obálku ve své kabelce. Měla jsem se s Annabelle sejít v restauraci před tři čtvrtě hodinou. „Už jsem na cestě.“

Calumet, naše oblíbená restaurace, se nacházela čtyři bloky od mého bytu, a když jsem do ní deset minut nato vešla, Annabelle mě uvítala objetím.

„Máš hlad?“ zeptala se, když jsme se posadily.

Povzdechla jsem si. „Ne.“

Annabelle se zamračila. „Cukry,“ prohlásila a přistrčila mi košík s pečivem. „Potřebuješ cukry. Tak, kde máš ta lejstra? Odbudeme to rovnou.“

Vytáhla jsem obálku z tašky a položila ji na stůl. Prohlížela jsem si ji s ostražitostí, s jakou se přistupuje k dynamitu.

„Uvědomuješ si doufám, že si za to můžeš sama,“ poznamenala Annabelle s potouchlým úsměvem.

Nevraživě jsem se po ní podívala. „Co tím myslíš, že si za to můžu sama?“

„Za chlapa, co se jmenuje Joel, se nemůžeš *provdát*,“ pokračovala s tím svým nesouhlasným tónem v hlase. „Joely si nikdo za muže nebere. S Joely můžeš randit, nechat si od nich kupovat drinky a nosit dárečky od Tiffanyho, ale nevdáváš se za ně.“

Annabelle pracovala na doktorátu ze sociální antropologie. Během dvou let výzkumu nekonvenčním způsobem analyzovala data o manželstvích a rozvodech.

Podle jejích zjištění lze úspěch manželství přesně předpovědět podle manželova křestního jména.

Provedte se za Eliho a budete se těšit z manželského štěstí průměrně 12,3 roku. S Bradem 6,4. Steveové vydrží jen čtyři. A kdyby vám Annabelle mohla radit, řekla by, ať si nikdy – *za nic na světě* – neberete Prestona.

„Tak jak že si Joel vede podle tvých tabulek?“

„Sedm celých dva roku,“ konstatovala Annabelle věčně.

Přikývla jsem. Byli jsme svoji šest let a dva týdny.

„Musíš si najít Trenta,“ pokračovala.

Otráveně jsem se ušklíbla. „Jméno Trent přímo nesnáším.“

„Dobře, tak Edwarda nebo Billa, nebo – ne, já už vím, Bruce,“ zakončila. „Tahle jména mají v manželství perspektivu.“

„Jasně,“ utrousila jsem sarkasticky. „Možná bys mě měla vzít na lov manžela do domova důchodců.“

Annabelle je vysoká, štíhlá a krásná – krásná ve stylu Julie Robertsové, s dlouhými vlnitými vlasy, porcelánovou pletí a hlubokýma tmavýma očima. Je jí třiatřicet, a ještě nebyla vdaná. Řekla by vám, že kvůli jazzu. Nedařilo se jí totiž najít chlapa, který by zbožňoval Milese Davise a Herbieho Hancocka tolik jako ona.

Mávla na číšníka. „Dáme si ještě dvě, prosím.“ Sebral mou skleničku od martini, která na obálce nechala mokré kroužek.

„Je čas,“ řekla Annabelle jemně.

Ruka se mi trochu třásla, když jsem sáhla do obálky a vytáhla asi centimetrový svazek papírů. Asistentka mého právníka označila tři stránky záživé růžovými štítky v místech, kde jsem je měla podepsat.